

fuld styrke. Det vil Socialdemokratiet arbejde for i de kommende afstemninger.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg har foreløbig tre, der er indtegnede. Det er hr. Keld Albrechtsen, hr. Kristian Thulesen Dahl og hr. Peter Skaarup.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Henrik Dam Kristensen siger, at det ikke er en forbundsstat, men det ligger jo i hvert fald klart, at Socialdemokratiet har lagt sig på en linje, hvor der skal være mere magt til Kommissionen, altså mere magt til bureaukratiet, mere magt til institutionerne i almindelighed og mere magt til EU i forhold til de enkelte lande. Den linje vil jo føre til en føderation af en eller anden art. Men det er så Socialdemokratiets valg, og det er jo det politiske grundlag, man har.

Så vil jeg godt spørge hr. Henrik Dam Kristensen: Når det nu er sådan, at det er det, Socialdemokratiet arbejder for, hvordan i alverden kan man så acceptere det besynderlige forslag til fremgangsmåde omkring to folkeafstemninger, dette mærkelige kinesisk æske-system, som statsministeren har udtænkt, og som betyder, at vi får et fuldstændig uklart grundlag for at tage stilling ved den første folkeafstemning? Man ved faktisk ikke, hvad man dybest set stemmer for eller imod ved den første folkeafstemning.

Hr. Henrik Dam Kristensen indrømmede jo, at det heller ikke var nogen særlig god løsning. Han fik det nærmest fremstillet, som om Socialdemokratiet var blevet tvunget til at acceptere det af statsministeren.

Men nu er det jo så heldigt, at hvis Socialdemokratiet gerne vil have en anden og mere ren afstemning, hvor undtagelserne går ind, og vi stemmer rent om traktaten, så kan man få det. Der er et andet flertal i Folketinget, hvis Socialdemokratiet vil det. Vil Socialdemokratiet det?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Når hr. Dam Kristensen siger, Socialdemokratiet ikke har noget som helst ansvar for at fortælle, hvad man forestiller sig vil ske med et nej, så går jeg også ud fra, at hr. Dam Kristensen tager konsekvensen af det og overlader det til eksempelvis Dansk Folkeparti at varetage Danmarks interesser efter et nej. Det må jo være konsekvensen af det. Hvis det hverken er regeringen eller Socialdemokratiet, der skal det, så må det jo være

nejsiden, der så gør det. Og det er da egentlig prisværdigt. Tak for det. Det er da en nyskabelse i dansk politik. Det er vi da kun glade for.

Så vil jeg ellers sige, at vi jo skal have lidt ondt af hr. Dam Kristensen, for hr. Dam Kristensen har været udsat for at blive halehængt af regeringens slingrekurs. Da jeg hørte radioavisen i lørdags, måtte hr. Dam Kristensen ud og forsvare, hvorfor regeringen var blevet sendt af sted til Italien med et mandat, der jo ikke nødvendigvis gjorde, at man kæmpede for en ligelig repræsentation i Kommissionen.

Hr. Dam Kristensen gjorde alt, hvad han kunne for at forsvare den der mærkværdige linje, et flertal havde lagt sig på. Og imens hr. Dam Kristensen tordnede ud i radioaviserne med det budskab, hører man så, at statsministeren nede i Rom ændrer kursen fuldstændigt og siger: Nu kæmper Danmark også for ligelig repræsentation i Kommissionen.

Derfor har jeg egentlig lidt ondt af hr. Dam Kristensen, fordi han har været udsat for det, men det er jo bare en konstatering, vi kan gøre. Sådan har det altså været.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Hr. Henrik Dam Kristensen er inde på, at EU-konventet har fungeret fint, og at det har været godt med den måde, arbejdet er foregået på, men, vil jeg så sige – og det er det, jeg vil spørge hr. Dam Kristensen om: Det er vel ikke særlig heldigt, at befolkningerne har været så dårligt repræsenteret i EU-konventet, som det er tilfældet. Er det heldigt, at det kun er tre lande reelt, der har haft repræsentanter for den skeptiske del af befolkningerne, som jo er meget store? I de fleste lande er der mange skeptikere i befolkningen, og de har altså ikke været særlig godt repræsenteret.

Kl. 11.00

Så vil jeg spørge til Socialdemokraternes linje i EU-politikken. I 1995 udgav Socialdemokraterne et oplæg, der hed »Socialdemokratiet og den europæiske udfordring«, og her skriver Socialdemokraterne: »EU skal ikke konkurrere med nationalstaterne. EU skal ikke bruge symboler for at skabe en kunstig EU-identitet.«

Så er mit spørgsmål til hr. Henrik Dam Kristensen: Betyder det, at Socialdemokraterne er imod, at man nu i traktaten, forfatningen fra konventet, gør Beethovens melodi til oden »An die Freude« til en melodi for EU, at man ophøjer EU-flaget til nationalflag for staten EU?